

lóan cselekedjenek. Bizonyítva, hogy minden művészi teljesítmény mesterségbeli része eltanulható valami. A népből pedig mindenütt nagy tehetségek rejtőznek. Nemcsak babért aratna a vándorcsapat, (persze ez sem maradna el) de népművelést, valóban érdemes munkát fejthetne ki, mély nyomot hagyván a közönség lelkében. Csillogó siker sóvárgása helyett komoly művészi munka és népük szeretete kellene, hogy áthassa e színpad művészeit.

Színészi erőink vannak s a színpari irodalom elég remeke áll rendelkezésünkre; meg kell teremtenünk az itteni színvonalas magyar színelőadásokat.

Laták István

Hajnali látomás

Pincében irok én, a föld alatt lakom,
A szürke fény bedől a pince ablakon.
Hajnal felé ropognak a redőnyök,
Ilyenkor én a könnyeimre dőlök.

Mondjátok el mindenkinek, bolyongó
[csillagok:
Egy költő itten forradalmi jelt adott,
Itt ül a föld alatt, a fegyverek korában
S a pince ablakán kinézeget soványan.

A pince ablakán kitekint komoran
És látja, kint a törpe császár hogy rohan
És megámulva kapkodják a koncot
A banditák, a tolvaj udvaroncok.

De hirtelen kitört egy türehetetlen villanás
És megjelent az utcán Szent Tamás.
Az ablakon beszólt az édes Aquinói Doktor:
„Fiam, ne félj a gonoszoktól!”

„Láíts a piacon, vagy építs katakombát,
A te szavad erősebb, mint a bombák.
Se butaság, se fegyver ki nem írthat,
A győzelemre, fiam, megtanítlak.”

„Akármilyen lesz, emeld fel ujjad.
S a zsarnokok előtted megvakulnak,
Viseltesd itt a kicsinyek kiszabott nyomorát,
Te homlokodon viseled az arany-koronát!”

Horváth Béla